

Главкъ са не отговори и послѣдува малко мълченье, до като най подеръ като си мѣни и умекоти гласа и проговори нѣкакъ свѣтливъ :

— Христіанне, догмытъ на вѣратата казватъ ли че мръгвѣтъ възкрѣсватъ въ другій животъ ? че които сж са обичали въ този свѣтъ ще са срѣшнатъ въ другія ? че задъ гроба свѣти почетѣта на невпипытъ, освобождена отъ мрачната мъгла, дѣто невѣжеството на простолюдието си е въобразило че има едно мѣсто което приема слѣны въ една рѣка, водытъ на гората и на пустынята ?

— Пыгашъ ми, Аѳинянине, да ли вѣрвамъ тѣзи работы, не само ты вѣрвамъ, но ги и поздравямъ ! и туй блажено и благословенно познание ми подържа въ тѣзи минута гърдытъ ; Е ? Цилино ! по той постъ страстно, превъзжеледеная на сърцето ми супруго, която на първѣя още мѣсець на брака ни са възнесе далечъ отъ мене, пакъ ще да та видѣ ! д , слѣдъ малко ще та видѣ ! благословенна, триждъ благословенна смъртыга, които ще ма заведе при тебе !

Въ нечаявыи този с окъ на челоуѣчската с расть, еднаструна са докочи вжорѣ въ душата на Аѳинянина. Първый пжъ той сега осѣни любовь къмъ другари си погорня отъ възбужданта случайно заради туй той са приближи при Олимпѣ, защото Римлянытъ отъ нея епоха, ако и варвары по друго, но въ нѣкои обстоятелства не бѣхж безмысленно безчелоуѣчны, защото нито оковавахж нито раздѣляхж мърты въ на църка, на които са оставяше елничкото утѣшеніе въ тъмницата свободното и безирепитственно съобщеніе.

— Да, послѣдува съ свещенна ревность христіанниѣтъ. Безсмъртіето на душата, възкрѣсеніето, срѣщата на умрѣлытъ сж великытъ начала на вѣрата ни, тѣ сж голѣмата истиина, къмъ свидѣтелството и распротраняваняго на които като глѣдаше сытъгъ Божій покорн са на смъртыта. Не баснословнытъ Илизи, не поетическото Плутоново царство, но светлытъ и свѣтлы небесны селенія сж жребійгъ на праведноцытъ.

— Истѣкувай ми слѣдователно догмытъ, и покажи ми надѣжцытъ си, рече съ ревность Главкъ.

Олимпѣ съ благодареніе прие да удовлетвори жаждушата му душа, и тогасъ, какъто са случаваше най вече въ пѣрвѣтъ времена на Христіанството, мракъгъ на тъмницата и навечеріето на страшната смъртъ развивахж сцената на която утрената зора на Евангеліето излѣ свещенната и утѣшителна свой свѣтлина.

